

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388228848/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

2. Klapjagt

Da jeg næste Morgen aabnede mine Øjne, faldt de lige paa vor mun-
tre Vært, der stod foran min Seng iført en grøn Frakke kantet med
Pelsværk, en lodden Hue paa Hovedet, og med Vandstøvler op over
Knærne. »Min Søn har fortalt mig,« sagde han, »at De er Jæger; jeg
har derfor gjort Anstalt til en ordentlig Klapjagt. Vejret kan ikke være
bedre; men Dagen er kort, derfor maae De undskylde, at jeg purrer
Dem.« – »Au! jeg er bange jeg vækker den gamle Mand,« vedblev han
med dæmpet Røst, og vendte sig om til den anden Seng, hvori Con-
rectoren laa. Men Denne var allerede vaagen; han slog Omhænget
tilside og sagde: »*Leporem venator ut alia sectatur in nive – mane surgit.*«* –
Kammerraaden lo, og efterat have paamindet mig endnu engang om
Vigtigheden af Tidens Jagttagelse, gjorde han Plads for Tjeneren, der
kom med The og Caffé.

Det varede ikke længe, inden jeg fuldtpaaklædt til Jagten forenede
mig med det øvrige Selskab ved Frokostbordet, hvor jeg af mine
Medlærere kun forefandt Tredielectiehørerer – som gjorde Alting
med Alle de Andre vare mig ubekjendte; men jeg erfarede snart, at
her gaves Officiere og Præster, Herremænd og Bønder, ja saagar en
Degn, der tillige viste sig som Lyseholder for Samfundet, hvorvel
han *sed* adskillige ved sine ofte bidende Svar. Min Sideemand, en vel-
fodret Pranger og Selvejer, sagde, da jeg nedslod mig, med et Blik til
Krudtmaalet i mit Knaphul: »a tænkt ikki te di Lærde –« (det var den-
ne velformerame Mands Talebrug, at han næsten aldrig fuldendte no-
gen Periode). Degnen, der herved fandt sig fornærmet, svarte for
mig: »jeg har ogsaa lært Latin, og tænker dog, jeg kan see lige ud af en
Bøsepipe, han veed.« »Hm!« sagde Prangeren med et spodsk Smil,
»naar en Hare bliver saa stor som en Stud, som saa –« Degnen, der
bedre end jeg kjendte Betydningen af denne Figur, svarte ligesaa
spodsk: »han har vel aldrig havt sig en *Neverkuk?*** Kan han huske, da
han faldt i Søvn ved den hule Eeg, og Mikkel lettede Bagbenet over
hans Støvle – han veed?« – Her brast hele Bordet i Latter; den Snær-
tede holdt Miner, og lo selv med. – I saadan Tone løb Samtalen fort,
indtil Jagtherren kom ind, og forkyndte os, at Klapperne vare samle-

* At Jægeren kan spore Haren i den dybe Sne – staar han tidlig op.

** En Ruus.

de. Idet vi rejste os kom Qvintus og Qvartus, og satte sig ved det ledige Bord. Conrector kom ogsaa, men ikke for at spise: han havde sin Reisekæve paa, en Nathue under Hatten, og Stokken i Haanden. »Gud bevar os!« raabte vi Flere med een Mund, »hvor vil De hen?« »Paa Jagt!« svarte han, og stødte Stokken mod Jorden med en Mine som naar han paa Skolen raabte *pax!* til Disciplene, »det er den første Gang i mit Liv, det vorder vel og den Sidste. *Domine confrater!*« sagde han til mig, »jeg vil følge Dem, see dets underlige Gjæringer, og opflamme Dem med min Tale.« Dette vakte en almindelig Latter; men Kammerraaden sagde dog: »Tal kun ikke saa højt, at Fjenden hører det!« Og derpaa stege vi i de forspændte Slæder og glede fejende afsted hen til den Skov, hvor Jagten skulde begynde.

Det var een af de Vinterdage, der, hvorvel i fuldkommen Mod-sætning til den smilende Sommers, i mine Øjne har en højtidelig, en – om jeg saaledes udtrykker mig ret – en hjerterstyrkende Skjønhed; et stille Snefald havde senere paa Natten klædt Jorden, Skov som Mark, i pureste Hvidt. Enkelte Træstammer, Væggene i et par fjerne Bondehuse vare de eneste mørke Pletter i det uendelige Snehav, der trindtom smeltede sammen med Himmelen. Himmelen var klar og aldeles skyfrie, men Farver, glindsende, levende, som ingen Jordisk efterligner, sølverhvidt, bleggrødt, rødguult, rødblaast, purpurrødt – eller hvorledes vi i det fattige Tungemaal søge at beskrive dem – sammensmeltede, vekslede, dreves uafslædigt og dog umærkeligt, alt som Daglyset steeg i Sydosten. I Vesten højt sad Maanen, med et lidet Indskaar i sin blege Skive; den syntes tøvende at ville kæmpe med Solen om Lysets Herredømme. Nærved blinkede endnu den Stjerne, som stedse ledsager Nattens Dronning, og er den Sidste der viger for Dagens. Men da denne opsteeg i sin blændende Skjønhed, flammende, funkende, af det hvide Vinterhav, jægende foran sig Morgenglandsen vidt ud over, højt op ad Himmelbuen; da dens Lueklik faldt som et oplivende Smil paa den kolde og blege Jord, der nu rødmede lig en Brud ved Brudgommens Nærmelse; da Træernes Sølvgrøene glimrede i Morgenlyset, Ræmfunkerne gaistrede i den klare Luft, og tindrede som Diamanter paa de snedækkede Marker – men hvor fandtes vel den Dødelige, der ejer Ord for den sødeste, reneste af alle Glæder; vi har jo kun eet Organ baade for Glæden og Sorgen – Taa-ren.

Slæderne holdt ved Kanten af Skoven. I største Stillehed stege vi ud.